

YOU HAVE GOT A FRIEND

הייתי בהלם כשדורית סיפרה לי לפני כשבועיים, שבוב חולה וימיו ספורים, ולפני שממש הספקתי להפנים את הבשורה הקשה כבר נודע לי על פטירתו. למרות הרצון למצוא נחמה בזמן הקצר שבוב נאלץ לסבול, הרי הנחמה האמיתית היא שזה בעצם בוב במהותו. נוח לאדם ולסביבה, מתחשב ואכפתי שלא רוצה להעמיס על האחר את כאביו. לא ראיתיו בשבועות האחרונים לחייו, אך לא חשבתי ולו לרגע, שלא ניפגש עוד על הדרך, ליד ביתי, בסיורו היומי, הרגלי או הרכוב, עוצר לידי ואומר

hi man , How are you today?

אומר ועוצר לשמוע את התשובה ולא רק מתוך נימוס... לבוב תמיד היה זמן לבדיחה טובה, וצחוק בריא, בעונת הבריכה האחרונה היה ממבקרי הבריכה הקבועים והמתמידים. פעמיים ביום, בבוקר ואחרי הצהריים, תמיד מגיע ונפרד בחיוך והבעת תודה כנה ואמיתית, בסיום עונת הרחצה קבענו להיפגש בעונה הנוכחית דבר שלצערי הרב כבר לא יקרה... אני חושב איך להנציח את שמו שם, אולי בחניית הקלנועיות שאני מתכנן לסמן בבריכה. (אשמח לרעיונות נוספים).

ככלל אני מעדיף לזכור את בוב יושב בשורה הראשונה בבריכה, במחווה שעשינו לציון יובל שנים לוודסטוק, כמו צ'יף אינדיאני בוגר בראש השבט של שרביט ההנהגה בידו, נהנה עד השמיים, וטורח להגיד לי את זה שוב ושוב, ושוב...

אגב מוזיקה, תמיד לפני ערבי הג'אז והמרקים שהיינו מארחים בגינת ביתנו, היה מציע לי דיסקים מהאוסף הפרטי שלו, ושוב לא שוכח.. להגיד לי שזה הערב שהוא מחכה לו כל השנה. זה היה בוב למרות אי-הדוּת המולדת... היה בו משהו מאוד יהודי מבפנים וזו מצוות "הכרת הטוב" המתלווה לביטוי האידיושי "א- מנטש"...

ההלוויה יוצאת הדופן ומפגש ההספדים המרגש במועדון היו מבחינתי רגע מריר-מתוק של נוסטלגיה לקיבוץ והחברה שהיינו לפי 30-40 שנה, שידעה לקבל ולהכיל, ולכבד, כל אחד באשר הוא...

איני יודע אם קרול קינג הכירה אישית את בוב כשכתבה את שירה האלמותי המופיע בכותרת, אך ללא ספק, מבחינתי, אדם בדמותו ובצלמו של בוב היווה השראה לכתיבת שיר ניצחי כזה.

אבי רוזנקרנץ

נותר רק להיפרד בצער. שלום חבר.